

enskomster at træffe saadanne Bestemmelser, som kunne betrygge Forsendelsen til Paris, og det vil, efter hvad jeg har udtalt, ikke lette, at den Paagjældende vil være udsat for at miste sin Forsendelse uden at faae Erstatning derfor. Det Exempel med Svassuranc, som skulde gaa paa Veien fra Kjøbenhavn til England, men som skulde være af den Betsafsenhed, at hvis Skibet forliste paa den anden Side af Stagen, skulde der ingen Erstatning gives, tror jeg, at jeg kan lade ligge. Man er, som sagt, ved Affattelsen af disse Konventioner gaaet ud fra den i lang Praxis vel begrundede Forudsætning, at de paagjældende Bestemmelser ere saa rigtige og blive gennemførte med saa stor Loyalitet, at der er en Betryggelse for Sagernes rigtige Tilstedekomst til rette Tid, eller at der i ethvert Tilfælde gives Erstatning derfor, at man ikke let vil behøve yderligere garanterende Regler i saa Henseende. Der kommer dernæst en Bemærkning af den ærede Ordfører, som jeg kun nævner som Exempel paa, at man i stor Interesse for en Lov og for at plødere den kan komme til at sige Noget, med Hensyn til hvilket jeg tror, den ærede Ordfører vil erkjende, at det havde været heldigere, om det ikke var sagt. Det ærede Medlem siger omtrent saadan: „Det er jo meget muligt, at det danske Postvæsen opnaar Regres, men det er ogsaa meget muligt, at det ikke opnaar den, maaske ved egen Skyld. Naar Sagen staar saaledes, at det danske Postvæsen, naar det ikke opnaar Regres i Udlandet, er fritaget for at betale, saa vil det naturligvis langtraa have den Interesse i Sagen og langtraa offre det paa Spørgsmaalet som, naar Postvæsenet ubetinget var erstatningspligtigt“. Det er — jeg nævner ikke noget Navn, men jeg tror, det er en Udtalelse, som det danske Postvæsen ikke har gjort sig fortjent til. Jeg tror nu, at, hvis denne Lov gaar igennem, eller, som Forholdene nu ere, ville ikke Mange søle sig opfordrede til Assurance af Forsendelser til Hamborg, som det ærede Medlem nævnte. Jeg tror, at Vedkommende ganske rolig vil hengive sig til den Forvisning, at han vil være fuldkommen sikker paa sin Kapital, naar man mener, at Biholdelsen af de nu bestaaende Forhold — thi det er de bestaaende Forhold, der her ere tydelig betegnede — skulde være en Grund til, at Assurancen vilde tage et stort Opsving her i Landet, at Assurandører, der beskæftige sig med Assurance af Vædriforsendelser, skulde blive mange og faae meget at bestille, da tror jeg ikke, at dette vil slaa til. Jeg synes, som sagt, at man kunde tage lidt leitere paa Sagen. Den ærede Ordfører udtaler: „Jeg ved aldrig, at det nogenfinde har været Tilfældet, at

en saadan Sag ikke er bleven klareret af Postvæsenet, hvorfor da komme frem med Noget, der absolut lige overfor Publikum er en betænkkelig Indskrænkning i det Bestaaende?“ Det er det ikke, men jeg tager til Indtægt denne Udtalelse af den ærede Ordfører, at han ikke nogenfinde veed, at der er stet noget af de Uheld, som han med saa stærke Midler søger at værges sig imod. Det har, som jeg har bemærket, ikke været Hensigten med denne Lov at forandre de bestaaende Forhold, men det har været Hensigten dermed at tydeliggjøre dem for, som det har været udtalt fra forskjellige Sider, at opnaa det, at der kan blive fuldkommen Klarhed over en Sag af ikke ringe Betydning. Jeg vil sige, at jeg vilde have anset det for mindre fornødent at have foretaget nogen Forandring i de Bestemmelser, der hidtil have været gjældende Regel, under hvilke der ikke har viist sig nogen Vanstuelighed, og som ogsaa fremdeles skulde være gjældende Regel, naar disse Bestemmelser ikke kunde have givet Anledning til en saadan Forstaaelse som den, der her er kommen frem, og som saa stærkt er fastholdt af den ærede Ordfører. Jeg tror ikke, at der er nogen Anledning til at gjøre nogen Forandring i de hidtil bestaaende Forhold, og da jeg anser det Vædringsforslag, der er fremkommet fra det ærede Flertal i Udvalget, for at være vel skiftet til at løse Vanstuelighederne, saa vil jeg for mit Vedkommende slutte mig dertil og tilraade det høie Thing at gjøre det Samme.

Der er et Par andre Vædringsforslag i Betænkningen, om hvilke jeg skal tillade mig at udtale et Par Ord. Jeg indrømmer, at Vædringsforslaget under Nr. 1 har givet et tydeligere og klarere Udtryk for Lovforslagets Tanke, end det selv havde, og jeg kan derfor ikke Andet end tilraade at stemme derfor. Med Hensyn til den Vædring til § 2, der gaar ud paa, at der skal gives gratis Tilstaaelse for Indleveringen af Breve og Pakkesager med paaklæbde Tjenestefrimærker, da har jeg ikke noget Væsentligt at erindre derimod, naar man blot er enig derom, at denne Tilstaaelse ikke betyder Andet end en for den paagjældende Embedsmand efter hans Mening fornøden Tilstaaelse, der skal gjælde som Bilag til hans Regnskab over Tjenestefrimærker. Formen kunde nemlig maaske forveksles med den Form, som følges ved anbefalede Breve og Kvitteringer derfor. Det maa man blot bemærke her, at Forsendelsesmaaden bliver ganske den samme for et ikke anbefalet Brev som for en anden Forsendelse. Den omstændelige Forretningsgang, som er en Følge af, at et Brev anbefales, kan ikke følges her; det Hele betyder